KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 8.6.2021 r.
C(2021) 4223 final

OPINIA KOMISJI

z dnia 8.6.2021 r.

w sprawie art. 2 ust. 2 rozporządzenia Rady (UE) nr 269/2014

OPINIA KOMISJI

z dnia 8.6.2021 r.

w sprawie art. 2 ust. 2 rozporządzenia Rady (UE) nr 269/2014

WNIOSEK O WYDANIE OPINII

Stojąc na straży traktatów, Komisja Europejska („Komisja”) monitoruje wdrażanie prawa Unii przez państwa członkowskie pod kontrolą Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE)[1].

W kontekście środków ograniczających przyjętych na podstawie art. 215 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) właściwe organy krajowe państw członkowskich mogą zwrócić się do Komisji o przedstawienie opinii na temat stosowania określonych przepisów odpowiednich aktów prawnych lub o przedstawienie wytycznych dotyczących ich wdrażania. Właściwe organy krajowe mogą również zwrócić się do Komisji o przedstawienie wytycznych dotyczących wykładni samego art. 215 TFUE.

Komisja otrzymała dwa wnioski o wydanie opinii od właściwego organu krajowego, dotyczące stosowania środków ograniczających o charakterze finansowym określonych w art. 2 ust. 2 rozporządzenia Rady (UE) nr 269/2014[2] („rozporządzenie”). Ponieważ te dwa wnioski odnoszą się do tego samego przepisu prawnego, Komisja wyda w ich przedmiocie jedną opinię.

KONTEKST

Zgodnie z art. 2 ust. 2 rozporządzenia podmiotom unijnym zakazuje się udostępniania środków finansowych lub zasobów gospodarczych, bezpośrednio lub pośrednio, osobom wymienionym w załączniku I do rozporządzenia („wskazane osoby”, względnie „wskazane podmioty”) lub na ich rzecz[3].

Pierwszy wniosek

Jedną ze wskazanych osób wymienionych w załączniku I do rozporządzenia jest prezes zarządu niewskazanego podmiotu spoza UE („podmiot A”). Według właściwego organu krajowego i zgodnie ze statutem podmiotu A ta funkcja kierownicza oznacza, że wskazana osoba jest odpowiedzialna za organizację pracy zarządu podmiotu A i zapewnienie skutecznego wykonywania zadań zarządu przez jego członków. Podmiot A jest przy tym właścicielem spółki zależnej z siedzibą w państwie członkowskim UE („unijna spółka zależna”).

Właściwy organ krajowy przedłożył następujące pytania:

---

[1] Na podstawie traktatów jedynie Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej może dokonywać prawnie wiążących wykładni prawa Unii.

[2] Rozporządzenie Rady (UE) nr 269/2014 z dnia 17 marca 2014 r. w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających, Dz.U. L 78 z 17.3.2014, s. 6.

[3] Art. 2 ust. 2 rozporządzenia stanowi: *Nie udostępnia się wymienionym w załączniku I osobom fizycznym lub prawnym, podmiotom lub organom ani powiązanym z nimi osobom fizycznym lub prawnym, podmiotom lub organom, ani też na ich rzecz – bezpośrednio lub pośrednio – żadnych środków finansowych ani zasobów gospodarczych*.

1.1 Czy na podstawie przekazanych informacji oraz informacji pochodzących z publicznie dostępnych źródeł można stwierdzić, że wskazana osoba sprawuje kontrolę nad podmiotem A?

1.2. Jeżeli tak, to czy rozporządzenie zakazuje podmiotowi z UE dokonywania płatności na rzecz unijnej spółki zależnej kontrolowanej przez podmiot A z tytułu zakupu produktów pochodzących od podmiotu A? Czy rozporządzenie zakazuje bankowi z UE przetwarzania tych płatności?

Drugi wniosek

Według właściwego organu krajowego jedna ze wskazanych osób wymienionych w załączniku I do rozporządzenia sprawuje kontrolę nad niewskazanym podmiotem spoza UE („podmiot B"). Wyroby produkowane przez podmiot B są sprzedawane przez przedsiębiorstwa z siedzibą w państwach trzecich („pośrednicy z państw trzecich") podmiotom z UE.

Właściwy organ krajowy przedłożył następujące pytania:

2.1. Czy rozporządzenie zakazuje podmiotom z UE dokonywania płatności na rzecz podmiotów spoza UE, działających jako pośrednicy z państw trzecich, za produkty podmiotu B kontrolowanego przez wskazaną osobę?

2.2. Czy rozporządzenie zakazuje bankom z UE przetwarzania płatności dokonywanych z krajowych rachunków podmiotów z UE na rachunki wspomnianych podmiotów spoza UE, jeżeli podstawę tych transakcji stanowią faktury wystawione za produkty podmiotu B kontrolowanego przez wskazaną osobę?

2.3. Jeżeli dane produkty zostały zakupione przez podmiot z UE od podmiotu z siedzibą w innym państwie członkowskim, który sam nabył je od innego podmiotu spoza UE, czy stanowi to naruszenie rozporządzenia przez dokonujący zakupu podmiot z UE? Czy również w tym przypadku przetwarzanie odpowiednich transakcji przez bank z UE stanowi naruszenie rozporządzenia?

OCENA PRAWNA

<u>Pierwszy wniosek</u>

Pytanie 1.1

Komisja już wcześniej[4] zidentyfikowała szereg kryteriów, które należy wziąć pod uwagę w celu ustalenia, czy podmiot prawny jest kontrolowany przez inną osobę lub inny podmiot, tj. czy ten ostatni *jest w stanie wywierać decydujący wpływ na postępowanie drugiego podmiotu i czy faktycznie go wywiera*. Kryteria te są następujące:

> *a. posiadanie uprawnień do mianowania lub odwoływania większości członków organu administracyjnego, zarządzającego lub nadzorującego takiej osoby prawnej lub takiego podmiotu;*
>
> *b. korzystanie z całości lub części aktywów osoby prawnej lub podmiotu;*

[4] Odpowiedź na pytanie nr 9 w dokumencie zawierającym najczęściej zadawane pytania na temat unijnych środków ograniczających w Syrii (https://ec.europa.eu/info/files/170901-faqs-restrictive-measures-syria_en).

c. ponoszenie solidarnej odpowiedzialności za zobowiązania finansowe osoby prawnej lub podmiotu lub ich poręczanie;

d. wywieranie wpływu na strategię korporacyjną, politykę operacyjną, plany biznesowe, inwestycje, zdolności, zapewnianie finansowania, sprawy kadrowe i prawne;

e. wprowadzanie lub utrzymywanie mechanizmów monitorowania zachowania handlowego danej osoby prawnej lub danego podmiotu;

f. inne przesłanki, takie jak wspólny adres siedziby lub korzystanie z tej samej nazwy, które mogłyby wywołać u osób trzecich wrażenie, że oba podmioty są w rzeczywistości tym samym przedsiębiorstwem[5].

Zdaniem Komisji, jeżeli ustalono, że wskazana osoba sprawuje kontrolę nad podmiotem A, wówczas można założyć, że kontrola ta obejmuje wszystkie aktywa należące nominalnie do podmiotu A[6].

Właściwy organ krajowy jest uprawniony do ustalenia, czy elementy, które zidentyfikował jako wyznaczające powiązanie wskazanej osoby z podmiotem A, wystarczają do spełnienia któregokolwiek ze wspomnianych kryteriów lub innych kryteriów pozwalających potwierdzić, że wskazana osoba sprawuje kontrolę nad podmiotem A. Tego ustalenia należy dokonać w świetle powyższych wyjaśnień, biorąc pod uwagę wszystkie elementy, którymi dysponuje właściwy organ krajowy, oraz konkretne okoliczności danej sprawy. Komisja nie jest uprawniona do dokonywania tego rodzaju ustaleń stanu faktycznego w imieniu właściwych organów krajowych.

Pytanie 1.2

Komisja rozpatruje tę kwestię przy założeniu, że ocena stanu faktycznego dokonana przez właściwy organ krajowy poświadcza, że wskazana osoba sprawuje ostatecznie kontrolę nad podmiotem A.

Art. 2 ust. 2 rozporządzenia zakazuje wszystkim podmiotom unijnym, w tym bankom, udostępniania środków finansowych lub zasobów gospodarczych, bezpośrednio lub pośrednio, wskazanym osobom lub na ich rzecz.

Komisja wyraziła już opinię, że udostępnianie środków finansowych lub zasobów gospodarczych niewskazanym podmiotom, które znajdują się w posiadaniu lub pod kontrolą wskazanej osoby bądź wskazanego podmiotu lub organu, oznacza pośrednie udostępnienie ich tym ostatnim[7]. Według Komisji, *jeżeli przy zachowaniu należytej staranności ustalono własność lub kontrolę, udostępnianie funduszy lub zasobów gospodarczych na rzecz niewskazanych osób prawnych lub podmiotów, które są własnością osób lub podmiotów wymienionych w rozporządzeniu lub są przez nie kontrolowane, co do zasady uznaje się za udostępnianie ich pośrednio tym drugim, chyba że w indywidualnych przypadkach można*

---

[5] Kryteria te odzwierciedlają zasadniczo kryteria określone w pkt 63 dobrych praktyk UE, aczkolwiek nie są z nimi identyczne. Dobre praktyki UE w zakresie skutecznego wprowadzania w życie środków ograniczających (dok. 8519/18) (https://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-8519-2018-INIT/pl/pdf).

[6] Opinia Komisji z dnia 19 czerwca 2020 r. w sprawie art. 2 rozporządzenia Rady (UE) nr 269/2014 (C(2020) 4117 final).

[7] Dokument zawierający najczęściej zadawane pytania na temat unijnych środków ograniczających w Syrii (https://ec.europa.eu/info/files/170901-faqs-restrictive-measures-syria_en). Zob. również opinię Komisji z dnia 19 czerwca 2020 r. w sprawie art. 2 rozporządzenia Rady (UE) nr 269/2014 (C(2020) 4117 final).

racjonalnie ustalić, stosując podejście oparte na analizie ryzyka i z uwzględnieniem wszystkich istotnych okoliczności, że odnośne fundusze lub zasoby gospodarcze nie będą wykorzystywane przez wskazaną osobę lub podmiot ani na korzyść takiej osoby lub podmiotu[8].

Ponieważ zasadniczo spółki dominujące sprawują kontrolę nad działalnością swoich spółek zależnych i kierują tą działalnością, to zdaniem Komisji jeżeli ustalono, że wskazana osoba sprawuje kontrolę nad niewskazanym podmiotem, wówczas można założyć, że kontrola ta obejmuje również spółki zależne i aktywa niewskazanego podmiotu. Spółka zależna z UE może jednak w konkretnym przypadku obalić to założenie, jeżeli jest w stanie wykazać, że niektóre lub wszystkie jej aktywa nie są objęte kontrolą jednostki dominującej lub że ta ostatnia nie jest *de facto* kontrolowana przez wskazaną osobę[9].

Wynika z tego, że udostępnianie środków finansowych lub zasobów gospodarczych takiej jednostce zależnej oznaczałoby pośrednie udostępnianie ich wskazanej osobie, chyba że w konkretnym przypadku można racjonalnie ustalić, stosując podejście oparte na analizie ryzyka i uwzględniając wszystkie istotne okoliczności, że dane środki finansowe lub zasoby gospodarcze nie zostaną wykorzystane przez tę wskazaną osobę ani na korzyść tej osoby.

Wydaje się, że w wyniku dokonanej przez siebie oceny stanu faktycznego właściwy organ krajowy stwierdził, że w tym konkretnym przypadku unijna spółka zależna jest kontrolowana przez podmiot A, który z kolei jest kontrolowany przez wskazaną osobę.

Siedziba takich jednostek zależnych, a konkretnie to, czy mają one siedzibę w państwie członkowskim czy w państwie trzecim, nie ma wpływu na tę ocenę, chyba że akty prawa Unii ustanawiające dane środki ograniczające zawierają wyraźny przepis w tym zakresie. W tym przypadku nie ma to miejsca.

Wszystkie podmioty z UE, w tym banki, muszą wprowadzić wymagane procedury należytej staranności i przeprowadzać odpowiednie kontrole, aby uniknąć przypadków naruszenia rozporządzenia. Procedury te mogą obejmować kontrole, ocenę ryzyka, wielopoziomową analizę *due diligence* i bieżące monitorowanie.

Zdaniem Komisji podmiot z UE, który nawiązał stosunek umowny z unijną spółką zależną kontrolowaną przez wskazaną osobę i który inicjuje związany z tym transfer środków finansowych, ponosi główną odpowiedzialność za taki transfer. Niemniej jednak każdy podmiot z UE musi wywiązywać się z obowiązków przypadających na niego w ramach unijnych środków ograniczających i musi przeprowadzać odpowiednie kontrole jak wskazano w poprzednich punktach. W związku z tym banki z UE muszą stosować mechanizmy należytej staranności, aby zapewnić, że przetwarzanie płatności związanej z daną transakcją nie skutkowało pośrednim udostępnieniem środków finansowych wskazanej osobie. Nie wywiązując się z tego obowiązku, bank z UE może naruszyć art. 2 ust. 2 rozporządzenia. Ponadto bank z UE powinien niezwłocznie poinformować właściwy organ krajowy i Komisję zgodnie z wymogami art. 8 rozporządzenia[10].

---

8 Odpowiedź na pytanie nr 9; zob. również pkt 66 dobrych praktyk UE.

9 Opinia Komisji z dnia 19 czerwca 2020 r. w sprawie art. 2 rozporządzenia Rady (UE) nr 269/2014 (C(2020) 4117 final).

10 Art. 8 rozporządzenia Rady (UE) nr 269/2014 *stanowi, że (...) osoby fizyczne i prawne, podmioty i organy: a) niezwłocznie dostarczają wszelkie informacje, które ułatwiłyby stosowanie niniejszego rozporządzenia, (...) właściwym organom państw członkowskich, w których te osoby fizyczne lub prawne, podmioty lub organy zamieszkują lub znajdują się, i przekazują takie informacje Komisji, bezpośrednio lub za pośrednictwem państw członkowskich*.

Należy również przypomnieć, że art. 9 rozporządzenia zakazuje wszystkim podmiotom z UE, w tym bankom, *świadomego i umyślnego udziału w działaniach, których celem lub skutkiem jest ominięcie środków, o których mowa w art. 2* rozporządzenia.

Powyższe elementy pozostają bez uszczerbku dla art. 10 ust. 2 rozporządzenia, który stanowi, że działanie podmiotów z UE *nie stanowi podstawy do żadnej odpowiedzialności z ich strony, jeżeli nie wiedziały one i nie miały uzasadnionego powodu do przypuszczania, że ich działania mogą naruszyć środki określone w niniejszym rozporządzeniu,* w tym środki określone w art. 2 ust. 2.

W związku z tym Komisja jest zdania, że dokonywanie płatności na rzecz unijnej spółki zależnej kontrolowanej przez podmiot A prowadzi do udostępnienia środków finansowych temu podmiotowi. Jeżeli podmiot A jest kontrolowany przez wskazaną osobę, można wówczas uznać, że środki finansowe są udostępniane pośrednio wskazanej osobie. Płatności takie są zatem zakazane, chyba że właściwy organ krajowy zezwoli na nie na podstawie jednego z odstępstw przewidzianych w rozporządzeniu, lub jeżeli w konkretnym przypadku można racjonalnie ustalić, stosując podejście oparte na analizie ryzyka i uwzględniając wszystkie istotne okoliczności, że dane środki finansowe nie zostaną wykorzystane przez wskazaną osobę ani na korzyść tej osoby. Banki z UE muszą stosować odpowiednie procedury należytej staranności, aby uniknąć sytuacji, w której płatność dokonana na rzecz określonego niewskazanego podmiotu skutkuje pośrednim udostępnieniem środków finansowych wskazanej osobie.

Drugi wniosek

Pytanie 2.1

Komisja rozpatruje tę kwestię (oraz kolejne kwestie) przy założeniu, że ocena stanu faktycznego dokonana przez właściwy organ krajowy poświadcza, że wskazana osoba sprawuje ostatecznie kontrolę nad podmiotem B.

Art. 2 ust. 2 rozporządzenia zakazuje wszystkim podmiotom unijnym, w tym bankom, udostępniania środków finansowych lub zasobów gospodarczych, bezpośrednio lub pośrednio, wskazanym osobom lub na ich rzecz.

Jak wskazano już w odpowiedzi na pytanie 1.2, Komisja jest zdania, że udostępnianie środków finansowych lub zasobów gospodarczych niewskazanemu podmiotowi, który znajduje się w posiadaniu lub pod kontrolą wskazanej osoby bądź wskazanego podmiotu lub organu, oznacza pośrednie udostępnienie ich tym ostatnim[11].

W tym konkretnym przypadku podmiot z UE nabył towary od niewskazanego pośrednika z państwa trzeciego. Można przyjąć, że pośrednik ten (i) dokonał lub dokona płatności na rzecz podmiotu B bądź też (ii) przekazał lub przekaże temu podmiotowi pewnego rodzaju wynagrodzenie w zamian za przedmiotowe towary. W związku z tym każdy podmiot z UE nabywający towary od pośrednika z państwa trzeciego i dokonujący płatności na jego rzecz lub oferujący mu jakąkolwiek inną formę wynagrodzenia, pośrednio umożliwia przekazanie środków finansowych lub zasobów gospodarczych podmiotowi B. **Jak stwierdzono w odpowiedzi na pytanie 1.1, jeżeli podmiot B jest kontrolowany przez wskazaną osobę,**

[11] Dokument zawierający najczęściej zadawane pytania na temat unijnych środków ograniczających w Syrii (https://ec.europa.eu/info/files/170901-faqs-restrictive-measures-syria_en). Zob. również opinię Komisji z dnia 19 czerwca 2020 r. w sprawie art. 2 rozporządzenia Rady (UE) nr 269/2014 (C(2020) 4117 final).

powiązana transakcja prowadzi ostatecznie do pośredniego udostępnienia środków finansowych lub zasobów gospodarczych wskazanej osobie.

Każda inna konkluzja oznaczałaby, że przepisy art. 2 ust. 2 rozporządzenia mogłyby być obchodzone poprzez tworzenie, w państwach członkowskich lub w państwach trzecich, spółek będących jedynie przykrywką umożliwiającą pośrednie przekazanie środków finansowych lub zasobów gospodarczych wskazanym osobom lub podmiotom za pośrednictwem podmiotu kontrolowanego przez te ostatnie.

Dokonując ustalenia, czy dokonane płatności prowadzą do pośredniego udostępnienia środków finansowych lub zasobów gospodarczych wyznaczonej osobie jak w tym konkretnym przypadku, podmioty z UE powinny ocenić wszystkie dostępne im elementy stanu faktycznego. Takie elementy mogą obejmować: obecność licznych pośredników w łańcuchu prowadzącym od producenta do użytkownika końcowego; fakt, iż kraj pochodzenia towarów nie pokrywa się z krajem siedziby spółki będącej pośrednikiem; wysyłka towarów do UE z takiego państwa trzeciego; oraz istnienie unijnych środków ograniczających ukierunkowanych na znaczną liczbę osób fizycznych lub prawnych w przedmiotowych krajach.

Należy również przypomnieć, że art. 9 rozporządzenia zakazuje wszystkim podmiotom z UE, w tym bankom, *świadomego i umyślnego udziału w działaniach, których celem lub skutkiem jest ominięcie środków, o których mowa w art. 2* rozporządzenia.

Powyższe elementy pozostają bez uszczerbku dla art. 10 ust. 2 rozporządzenia, który stanowi, że działanie podmiotów z UE *nie stanowi podstawy do żadnej odpowiedzialności z ich strony, jeżeli nie wiedziały one i nie miały uzasadnionego powodu do przypuszczania, że ich działania mogą naruszyć środki określone w niniejszym rozporządzeniu*, w tym środki określone w art. 2 ust. 2 rozporządzenia.

Komisja jest w związku z tym zdania, że dokonywanie płatności na rzecz pośredników z państw trzecich za produkty pochodzące od podmiotu B można uznać za pośrednie udostępnianie środków finansowych wskazanej osobie, jeżeli (i) w zamian za towary pośrednicy z państw trzecich przekazali podmiotowi B wynagrodzenie oraz (ii) podmiot ten jest kontrolowany przez wskazaną osobę, w związku z czym zakłada się, że przekazuje on środki finansowe i zasoby gospodarcze wskazanej osobie lub wykorzystuje je na korzyść tej osoby. Płatności takie są zatem zakazane, chyba że właściwy organ krajowy zezwoli na nie na podstawie jednego z odstępstw przewidzianych w rozporządzeniu, lub jeżeli w konkretnym przypadku można racjonalnie ustalić, stosując podejście oparte na analizie ryzyka i uwzględniając wszystkie istotne okoliczności, że dane środki finansowe nie zostaną wykorzystane przez wskazaną osobę ani na korzyść tej osoby.

Pytanie 2.2

Jak wskazano w odpowiedzi na pytanie 1.2 zawarte w pierwszym wniosku o wydanie opinii, banki z UE są zobowiązane stosować procedury należytej staranności oraz kontrolować, czy jakakolwiek przetwarzana przez nie transakcja prowadzi do udostępnienia, pośrednio lub bezpośrednio, środków finansowych lub zasobów gospodarczych wskazanym osobom lub podmiotom lub z korzyścią dla tych osób lub podmiotów. Jeżeli bank z UE ma świadomość tego, że przetwarzana przez niego transakcja prowadziłaby do bezpośredniego lub pośredniego udostępnienia środków finansowych lub zasobów gospodarczych wskazanej osobie, lub też ma uzasadnione powody, by tak sądzić, musi on wstrzymać przetwarzanie

transakcji, zamrozić jej kwotę i niezwłocznie poinformować właściwy organ krajowy i Komisję, aby nie naruszyć przepisów art. 2 ust. 2 i art. 8 rozporządzenia[12].

Należy również przypomnieć, że art. 9 rozporządzenia zakazuje wszystkim podmiotom z UE, w tym bankom, *świadomego i umyślnego udziału w działaniach, których celem lub skutkiem jest ominięcie środków, o których mowa w art. 2* rozporządzenia.

Pozostaje to bez uszczerbku dla art. 10 ust. 2 rozporządzenia, który stanowi, że działanie podmiotów z UE *nie stanowi podstawy do żadnej odpowiedzialności z ich strony, jeżeli nie wiedziały one i nie miały uzasadnionego powodu do przypuszczania, że ich działania mogą naruszyć środki określone w niniejszym rozporządzeniu*, w tym środki określone w art. 2 ust. 2 rozporządzenia.

Pytanie 2.3

Przepisy art. 2 ust. 2 i art. 9 rozporządzenia w żaden sposób nie odnoszą się do lokalizacji strony otrzymującej środki finansowe. W związku z tym wszystkim podmiotom z UE, w tym bankom, zakazuje się dokonywania płatności na rzecz jakiegokolwiek podmiotu, niezależnie od jego siedziby, jeżeli taka płatność pociągałaby za sobą udostępnienie środków finansowych lub zasobów gospodarczych, bezpośrednio lub pośrednio, wskazanej osobie lub na jej rzecz.

Pozostaje to bez uszczerbku dla art. 10 ust. 2 rozporządzenia.

WNIOSKI

W związku z powyższym Komisja jest zdania, że:

1) Do właściwego organu krajowego należy ustalenie, z uwzględnieniem wszystkich elementów, które są do jego dyspozycji, oraz konkretnych okoliczności danej sprawy, czy wskazana osoba sprawuje kontrolę nad podmiotem A lub podmiotem B.

Jeżeli stwierdzono, że wskazana osoba sprawuje kontrolę nad podmiotem A:

2) Dokonywanie płatności na rzecz unijnej spółki zależnej kontrolowanej przez podmiot A prowadzi do udostępnienia ich temu podmiotowi; jeżeli podmiot A jest kontrolowany przez wskazaną osobę, płatności można uznać za udostępniane pośrednio wskazanej osobie lub na jej rzecz.

Jeżeli stwierdzono, że wskazana osoba sprawuje kontrolę nad podmiotem B:

3) Dokonywanie płatności na rzecz pośredników z państw trzecich za produkty pochodzące od podmiotu B można uznać za pośrednie udostępnianie środków finansowych lub zasobów gospodarczych wskazanej osobie.

W obydwu przypadkach:

4) Banki z UE muszą stosować odpowiednie procedury należytej staranności, aby uniknąć sytuacji, w której płatność dokonana na rzecz podmiotu A lub podmiotu B mogłaby skutkować pośrednim udostępnieniem środków finansowych lub zasobów gospodarczych wskazanej osobie lub na jej rzecz.

---

[12] Art. 8 rozporządzenia Rady (UE) nr 269/2014 stanowi, że *(...) osoby fizyczne i prawne, podmioty i organy: a) niezwłocznie dostarczają wszelkie informacje, które ułatwiłyby stosowanie niniejszego rozporządzenia, (...) właściwym organom państw członkowskich, w których te osoby fizyczne lub prawne, podmioty lub organy zamieszkują lub znajdują się, i przekazują takie informacje Komisji, bezpośrednio lub za pośrednictwem państw członkowskich*.

5) **Wszystkim podmiotom z UE, w tym bankom, zakazuje się dokonywania płatności na rzecz jakiegokolwiek podmiotu, niezależnie od jego siedziby, jeżeli pociągałoby to za sobą udostępnienie środków finansowych lub zasobów gospodarczych, bezpośrednio lub pośrednio, wskazanej osobie lub na jej rzecz.**

Sporządzono w Brukseli dnia 8.6.2021 r.

W imieniu Komisji
Mairead McGUINNESS
Członek Komisji

ODPIS UWIERZYTELNIONY
W imieniu Sekretarza Generalnego

Martine DEPREZ
Dyrektor
Proces Decyzyjny i Kolegialność
KOMISJA EUROPEJSKA